Stříbrnej - Polák, Jiří - Sup

```
     C                    Ami    C               Ami
1. To pátek řekl: Tak už dost, všechno ti padá z rukou,
         Dmi                         G
   seš zakoukanej do nebe, jen ulítnout.
       Dmi                      C
   My dočkali se jeho padla a rázem změnil se nám svět,
       F                                G
   na nádraží vlak už čekal, dal zapřáhnout.

   Jen pár stanic za městem, na zastávce bez nádraží,
   semafor nám zelenou zablikal
   a dál jen z kopce seběhnout, až naše kroky zastavila
   voda čistá mezi břehy potoka.

              C            F                                      C
R: A jak čas plynul dál - zaháněl žízeň všem tulákům, co přišli pít,
                            F                                     C
   a jak čas plynul dál - zpíval si písničky, co slyšel u ohňů znít,
    F                       G           F
   znal stovky příběhů, vyprávěl do usínání
            Dmi               G          C
   a nikdo neví, kdo mu dal jméno Stříbrnej.

2. Když večer oheň zahořel, my seděli jsme kolem v trávě,
   v tom okamžiku zůstal každý sebou sám,
   na všední dny zapomněl, poslouchal jen ticho nocí,
   začínal se jeho páteční flám.

   A ráno přišlo svítání, my vstávali jsme z ranní rosy,
   ve vlnách se obraz slunce zatřpytil,
   on snil svůj sen o velkých řekách, tady měl svůj malej ráj,
   sem každý jezdil, když ho týden unavil.

R: ... a nikdo neví, kdy dostal jméno Stříbrnej.

3. Však jednoho dne přišel někdo, kdo potoky snad neměl rád,
   neměl rád malý údolí vonící,
   nakreslil pár rolí plánu, nechal břehy upravit
   a dal postavit vedle něho silnici.

   Dnes už si po ní auta jezdí a zvedají za sebou prach,
   mezi břehy kalná voda protéká,
   potok jenom smutně mlčí, dávno ztratil svoji řeč,
    dávno ztratil svoji jiskru života.

R: ...dnes nikdo neví, proč dostal jméno Stříbrnej,
               F                   G       Ami
   dnes nikdo neví, proč dostal jméno Stříbrnej.
```